

ближи столъ до мѣстото опредѣлено за менъ. Това бѣ мѣстото на бедния Франсоа.

— Чувай, дѣдо, казахъ азъ, ако ти не бѣше съ силенъ духъ и сърдце препълнено съ вѣра, не бихъ те питалъ, ниго какъвъ бѣ синъ ти, нито какъ загина, но ти си силно вѣрующъ човѣкъ. Какъ се случи, че синъ ти Франсоа ви напусна, какъ загина, та да ви чака тамъ горе на небето?

— Имашъ право, каза добродушно старецътъ, и добре правишъ, че ми говоришъ за моя синъ. Когато сме само тримата: Фиделъ, снаха ми и азъ, по-нѣкога, може би, го забравяме, или се преструваме, че го забравяме, за да не се натъжваме взаимно. Но шомъ влѣзе чужденецъ, който ни напомня за възрастта му, шомъ остави тоягата си тамъ, кждето Франсоа оставяше своята пушка, шомъ седне предъ огнището или на масата, кждето инъ ми обикновенно седѣше, тогава ние и тримата страдаме още по-вече. Споглеждаме се и виждаме, че раната още не е зарасла и е готова съ кръвъ да се облѣе; нали Мариана, нали, мой беденъ Фиделъ?

... И кучето, и Мариана се приближиха до стареца, да поплачатъ заедно....

— Франсоа бѣ смѣлъ планински ловецъ. Карбината му, която виждате на стената, рѣдко пушаше невѣренъ куршумъ. Почти презъ день го виждахме да слиза отъ планината съ нѣкоя дива коза или другъ ловъ на рамене. Отъ този ловъ задържахме по една четвъртинка за насъ, а другото продавахме; имавме по вече отъ сто наполеона годишенъ приходъ. Но нашиятъ Франсоа бѣ ловецъ по влѣчение (склонностъ), а не по занаятъ. Вие сигурно знаете каква страсть е това—ловътъ, особено у планинцитѣ?

Веднажъ единъ англичанинъ мина презъ нашето село. Франсоа току що бѣ убилъ единъ грамаденъ орелъ, грабителъ на агнета. Орелътъ бѣ 16 стѣпки дълъгъ съ разтворени криле. Англичанинътъ видѣ този грамаденъ орелъ и попита дали не би могълъ да има единъ такъвъ живъ орелъ. Франсоа каза, че може да се хване до като е малъкъ и то